

Een open dagje tussen de Haaikneuters bij de Flaes

door Jan van Helvoirt

Tussen de Flaes en het Goor ontstaat een prachtige heidevlakte met hers en geens een struik of een boompje. Ideaal voor Haaikneuters! Immers: deze telgen uit de familie der vinken kunnen hier volop drinken en met hun verentooi pronken naar elkaar. Tijdens het opbouwen van de toren vroeg een voorbij peddelend Haaiboerke: "Zedde gullie van de Haaikneuters?" Nee, natuurlijk niet. Wij werken wel met groot ijzer, maar papier-maché om te kauwen kennen wij niet. Wij plakken ook niet alles met kranten dicht! Nee, wij werken transparant bij de Heemkunde." Zijn fietsmaatje, een echte Pezerik, riep: "Zen hullie dan meschien van de Koperasie?" "Nee, jongen! Wij zijn arm, hebben geen mombakkes en nooit prijs." Ton Bramspot kwam met zijn waterpas en schietlood ook even kijken naar gesignaleerde Haaikneutertjes. Hij vroeg zich vertwijfeld af: "Stoi dè Pisa-torentje nie wè scheef?" Ik zeg: "Ge moet er wel récht voor gaan staan, Ton. En jouw waterpas kun je testen op de Flaes." Jan Pulkeend kwam ook murmelend en gorgelend op het gesnater uit de Flaes aanwaggelen: "Hoeveul is straks 'dun intree'?" Ik antwoordde hem beleefd met passende munt: "Jan, alles naar draagkracht? Je moet wel een 'Wietpas' kopen. De verkoper heeft de laatste dagen geen vaste woon- of verblijfplaats, maar wel een slappe vilten hoed met bijpassende das. Hij fladdert als een echte 'boktorandus' vooral tussen 'Bok' en 'Toren'."

Kees van Geelgors had net voor de plechtige opening nog bijna enkele prominente Haaikneuters omver geschoten, want hij dacht dat er een paar fazanten nagenoeg panklaar voorbij kwamen, toen zij bijna gekatapultiseerd zijn drempels voorbij snelden. De kogel doorboorde de onderkant van het biervat op de Petter en sloeg vervolgens te pletter op het platte bekkeneel van de lange Corné von Smolhausen, die overal als blikvanger bovenuit torent. Harry de Rentmeester prevelde tijdens het 'brevieren' rondom de toren nog snel een laatste schietgebedje: "Fortis in Fide. Van AMEV naar ASR. Geef die mannen van de Heemkunde vlug die toren van Babel, want ze weten toch niet wat ze moeten doen. Amen." Tijdens de opening stond Guus Fluitekruid traditiegetrouw in vol ornaat met keurig gestreken vlag en fluit in de broek zo zelfverzekerd bovenop de strakke witte lijn, dat jury voorzitter Adrie van het Wouwelijzer het lint niet kon doorknippen. Jantje Pullenbier, die aan de zijlijn stond, bukte snel om ongevraagd buiten het protocol om assistentie te verlenen, doch topzwaar door al zijn onderscheidingen viel hij voorover en daarmee plette deze spindokter zijn laatste broedsel in het nest van een onverschrokken aanwezige vrouwelijke Haaikneutster.

Michel Klopjacht zat met 'zijn steeksleutel' mechanisch te morrelen aan zijn fototoestel: "Ik krijg hem er zo niet op en het diafragma is te klein." Moedeloos geworden riep ik hem als gediplomeerd fotolasser, in mijn meest ultieme sluitertijd toe: "Je moet het toestel draaien en zeer langzaam teruguit lopen ... en niet flitsen." Toen ik een gigantische plons hoorde, wist ik genoeg: die ligt met zijn natte lens digitaal in de Flaes!

Meteen zag ik vanuit een andere vochtige ooghoek dat aan de overkant Astrid van Aandacht met haar toestel in de aanslag ook aan het teruguit tippelen was. Plotseling slaakte ze een gillette tot op de bodem en ik dacht meteen: "Analoge stuitligging in het Goorven". Gelukkig was ze ongedeerd en zat ze met kaarsrechte naaldhakken kurkdroog op een polletje van afgeknaagd pijpenstrootjes. Toch had ze op 'haar site' enig nattigheid gevoeld. Was het de natte snuit van Snuf de Borderdecolleté van Stijn de Hilgerherder geweest of trachtte de meest zwaar gorgelende Belhamel van de kudde in deze dorre leegte eerder een groen blaadje te verschalken dan een aftandse Haaikneuter?

Maar er waren ook enkele bezoekers onderuit gegaan. Ans Borrelmans was, nadat ze vlak boven de gagel lichtjes onder invloed van onze toren geraakt was, met haar gele snuitkever uitgegleden over de enige gladde slang van het hele landgoed. Ze keek niet meer uit haar doppen en ze belandde schrijlings op een struikheide, waarna ze met een grote kater midden in de kudde poezig in een nest woelmuizen bleef liggen.

Bij het scheiden van de markt was Harrie Drieklisoor flierefluitend net te laat voor de opening. Ondanks een vermete jump was hij twitterend geslipt op een kale naaktslak. Kitty Krekelkrul kon de tweed niet beantwoorden want ze had op de valreep een doorn in het oog gekregen toen ze een pollenanalyse gemaakt had van enkele muizenissen en belandde terloops als een hijgende hinde blindelings tussen de schapen. Meteen werd ze als allochtoon zwart schaap geïntegreerd in de kudde en kon ze blèrend met het uitdelen van de maagdelijke lakens beginnen.

Peter de la Heze-Huez was halverwege de torenklim zo afgepeigerd van de dopamine, dat hij met opborrelende dyspepsie hijgend over de balustrade in de afgrond staarde. Ik had hem als oud-renner nog zo gewaarschuwd: "Te voet ... of in de juiste versnelling!" "Alle goeds komt van boven", dacht Piet van Meningsvoirt, toen hij op weg was om Peerke 'te wederdopen' en de instabiele stalen hemelbestormer in te zegenen. Doch hij bleef zwaar blasfemerend in het draaiende tourniquet hangen en bijna pontificaal ontmand scheurde hij zijn broek helemaal open tot aan het kruis.

Plotseling ontwaarde ik bovenop het trauma-platform een donkere rookwolk. Als een donderslag bij heldere hemel verscheen daaruit Teun de Chirurgijn, die snedig het toegesnelde publiek sarcastisch de profetische vraag toewierp: "Valt er hier nog iets te snijden?" Ik antwoordde ietwat 'krikkel': "In Piet zijn broek misschien wel ... maar niet in de sponsoring voor de Heemmannen!"

En ik vervolgde als een volleerde dorslustige Hoogheid: "We hemme nog niks gehad. Waar blijft toch die meest gastvrije kastelein van Esbach am Aa met zijn koffie, aaïke en snee roggebroom?" Daarentegen had Jeroen Oerlestal, die zich overigens van de laatste Prins totaal geen kwaad wist, zich tijdens deze megabijeenkomst zeer attent opgesteld: "Onze Sjef Kommissiemans heeft opgemerkt dat de toren 'lichten timmer' was, maar wel zware kost! Hij had weer zoveel gegeten ... dat hij mee al zijn gemaakt in de haai niet meer hoefde te lammeren!"

Nelly Hamerslagblok die alles gniffelend had gadeslagen en reeds enkele oude mannelijke 'vandagen' had opgeschreven, rapporteerde snel enige antwoorden op hemelgerend langzame vragen die ze mij had voorgelegd. Zij was haar 'laptopje' vergeten en stond dus eigenlijk 'topless te tissen' en fulminerend hoog van de toren te blazen: "Had je die toren niet beter kunnen omdraaien, vanwege de storm of zo?" "Nee, want dan zit de bliksemafleider onder en die moet boven zitten", gaf ik als antwoord. Terwijl er steeds meer roofvogels, op zoek naar de laatste Haaikneuter, dreigend boven onze hoofden begonnen te cirkelen probeerde Nelly mij als door de bliksem getroffen te overrompelen met een tweede vraag: "Waarom hebben jullie die toren hier gebouwd?" Maar zij kon mij niet overmeesteren met deze stekelige vraag en ik was niet voor één gat te vangen: "Omdat Huub Dommelgiek hier een 'octaaf-kuil' gemaakt had."

Piet Mosterdsnor, toch altijd opgezadeld geweest met een redelijke hippocampus, begreep deze verbale grap niet en daarom probeerde hij mij ook vlug nog een meer artistieke vraag voor te schotelen. Edoch hij kwam niet verder dan een monotone anomatopee van enkele syllaben van een mekkerend gekruist Kempisch heideschaap zonder enig historisch besef van de toekomst: "Eh ... eh ..."

Terwijl de stoere sterke toren fier overeind bleef onder al die zwaargewichten begon de duisternis op de prachtige hei in te vallen en de terugkerende echte Haaikneuters wilden in alle rust hun roes uitslapen. Voor de voltallige wijze raad had ik echter nog een prangende rekenkundige vraag onder de pet: "Voor de bouw van de toren waren er 5000 bouten en 5200 moeren nodig geweest. Leg dat maar eens uit!" Alle ogen richtten zich schaaapachtig op wijsneus Jan Kolsterkei, die met zijn hoofd echter een bijna even grote neeschuddende slag heen-en-weer maakte als de gigantische Oehoe van Carel van Oirshow, die vanaf het puntje van het doorwrochte infobord van de Heemkunde meesmuilend met een enkele knipoog toekijkend heel wijs een uiltje knapte. Ik hoorde hem, terwijl hij de oren spitste, met mij meeroepen: "Die mannen van Reijrink hadden er door miscommunicatie 200 laten vallen. En Martijn van de Bornebout was er niet eens bij!"

Mark van Dalhuisjes probeerde nog in zijn clubje op eigen houtje uit zijn kot te komen door zijn enig geëikte grap wederom puntig te lanceren: "Als wij een boom laten vallen, dan gaan wij geen andere zagen, onze Corné meet dan ondertussen wel vlug even de lengte op, maar dan houden wij hem net zo lang recht tot die weer wortel schiet! Onze Jan meet dan ondertussen snel de hoogte op."

Die opmerking vond meelhapper Jos van Doordraaizeug wel erg kinderachtig van mij. Ik probeerde hem pedagogisch te sussen: "Dat klopt ook Jos. Waar je mee omgaat ... daar ga je op lijken!" Han der Boleynenschnitzel richtte namens der Jugend-stil nog een retorische vraag aan voornoemde Mark: "Was haben sie jetzt noch zu sagen?" "Nur Robinia und Hohe Tannen mit Blut am Bodem", verzuchtte der schwarzen Buchhalter im Lederhosen.

Plotseling hoorden we een jammerlijke noodkreet. Ryan Palmboompje hing krijsend als een dartel jong veulentje nog torenhoog boven alle raadsleden tussen de acacia's aan de ringen. Piet Hesselbanks, die zijn erwten toch bijna uit had, kregen wij immers bij deze gelegendigheid niet in tuig! Gelukkig kreeg 'den Biksen Burger' al vierende steeds meer de touwtjes in handen en toen hij weer met beide voeten zonder erg op Reusels grondgebied stond vroeg hij mij 'om goede raad': "Jan, hoe weet jij dat allemaal?" Ik zei, terwijl Ryan zich behendig van al het overtollige tuig ontdeed, kordaat: "Ik heb 'Kijk op Esbeek'. Jij had dat zojuist toch ook! Maar je moet wel de goede kant opkijken."

Ad den Bokbier kwam toch nog net voor zonsondergang wat ongerust en met concurrerende knikkende knieën al schuifelend poolshoogte nemen bij 'Occupy De Flaes': "Hedde gullie Heemmannen ... straks ook uitsmijters?" "Nee, Ad. Die hemme we nie. Veel te gevaarlijk op die hoogte van 24 meter!"

Na deze schertsvertoning en onder invloed van deze wijze praat toog iedereen na een vermoeiende maar enerverende dag onder het kwetterende kabaal van een aantal Haaikneuters weer voldaan huiswaarts. Gelukkig lag Kees van Geelgors tevreden al op één oor te knorren en mijn opdrachtgever Corné von Smolhausen geheel plat en uitgeteld in een onstabiele zijligging dunnetjes onderuit op de hobbelende 'intensieve narrenkar' bijna comateus te ronken!

Veel kijkplezier op de toren ... en tijdens de optocht.